

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **SD – Center s.r.o. v likvidaci**, IČO: 289 66 333
se sídlem Růžová 351/13, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupen JUDr. Alenou Němcovou, Ph. D., advokátkou,
se sídlem Údolní 1724/59, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. 42151/18/5300-22443-702189,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2095361/17/2001-52522-110763 (dále jen „platební výměr“), jímž podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“) a podle § 147 a § 139 odst. 1 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září 2013 (dále jen „zdaňovací období“) ve výši vlastní daňové povinnosti 1 812 272 Kč (dále jen „platební výměr“); a platební výměr potvrdil.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že správce daně vydal platební výměr na základě zprávy o daňové kontrole č. j. 1674156/17/2008-60564-107573 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), když dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně v souladu § 72 a § 73 ZDPH a dostatečně a věrohodně neprokázal faktické přijetí zdanitelných plnění a jejich využití v rámci své ekonomické činnosti. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správce daně v průběhu daňového řízení jednal jako se zástupcem žalobce s paní M. K., která k takovému jednání nebyla oprávněna a sama toto oprávnění popřela. Z důvodu zahájení daňové kontroly s neoprávněným subjektem tak již uplynula tříletá prekluzivní lhůta podle § 148 daňového řádu. Dále namítal, že některé obchodní případy a smlouvy zmiňované správcem daně neuzavřel on.
3. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobci nelze za zdaňovací období uznat nárok na odpočet daně uplatněný na základě dokladů vystavených společnostmi Marketing Invest s.r.o., Impex Europe s.r.o. a Indo Euro Logistic s.r.o. (dále společně též jen „dodavatelé“), neboť žalobce neprokázal splnění podmínek § 72 a § 73 ZDPH. K odvolacím námitkám uvedl, že správce daně jednal s M. K. v dobré víře, že jedná s osobou oprávněnou na základě plné moci ze dne 23. 8. 2013, doručené správci daně dne 26. 8. 2013 (dále jen „Plná moc“). Správce daně přitom neměl důvod o pravosti Plné moci pochybovat. Daňová kontrola tak byla zahájena v souladu se zákonnými požadavky a na jejím základě proto bylo možné stanovit daň dle § 148 daňového řádu. Dodal, že tuto skutečnost nemůže změnit ani svědecká výpověď žalobcem navrženého svědka D. S. (jednatele žalobce v období od 30. 9. 2009 do 30. 9. 2013), provedená v odvolacím řízení, v níž D. S. uvedl, že Plnou moc nepodepsal, ani čestné prohlášení M. K. ze dne 20. 5. 2015 (dále jen „čestné prohlášení M. K.“), že s jednatelem žalobce nebyla v kontaktu a nepřijímala od nich pokyny. Nic by na tom nezměnil ani důkaz znaleckým posudek z oboru písmoznalectví k prokázání nepravosti podpisu na Plné moci, neboť ten by mohl osvědčit pouze pravost či nepravost podpisu na Plné moci, nikoliv však dobrou víru správce daně, že jednal v průběhu daňového řízení, a tedy i při zahájení daňové kontroly s oprávněnou osobou. Snahy žalobce prokázat, že Plná moc nebyla platná, zhodnotil jako účelové, s cílem zvrátit výsledek daňové kontroly. K obchodním případům, které dle žalobce nebyly jeho jménem uzavřeny, uvedl, že tyto případy byly zahrnuty v daňovém přiznání žalobce, proto je správce daně prověřoval. Konstatoval, že žalobce, resp. jeho jednatel svým jednáním umožnil, aby jeho rodinný příslušník uskutečnil jménem žalobce předmětné obchodní případy, nelze tak souhlasit s tím, že tyto obchodní případy žalobci nenáleží. Na této skutečnosti nic nemění ani výpověď D. S. (jednatele žalobce v rozhodném období). Ke svědeckým výpovědím T. M. (jednatele společnosti Marketing Invest s.r.o. a Impex Europe s.r.o.) a T. K. (jednatele společnosti Indo Euro Logistic s.r.o.) konstatoval, že jimi nebylo potvrzeno přijetí fakturovaných plnění od těchto dodavatelů, resp. nebyl potvrzen předmět a rozsah zdanitelných plnění dle předložených daňových dokladů, výpovědi tedy neprokázaly splnění hmotněprávních podmínek pro uznání žalobcova nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 ZDPH. K vyjádření M. S., jednatelky společnosti, dle něž svolila, aby společnost žalobce obchodně využíval její švagr V. H., který společnost zneužil, uvedl, že k takovému případnému zneužití došlo s vědomím M. S., proto také musí žalobce nést následky svého jednání.

II. Obsah žaloby

4. V *prvním žalobním bodě* žalobce namítal nesprávné vyměření daně. K tomu odkázal na § 1 odst. 2, § 87 a § 92 odst. 2 daňového řádu a citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012-46 a ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60. Uvedl, že žalovanému navrhl k provedení důkazy, které svou intenzitou vyvolávají natolik závažné pochybnosti o zákonnosti daňové kontroly i úplnosti jednotlivých úkonů provedených žalovaným, že bylo povinností žalovaného se těmito tvrzeními a důkazy zabývat, provést je a zhodnotit je, aby tak docílil zjištění úplného skutkového stavu. Žalovaný svým postupem porušil zásady daňového řádu, postup byl také v rozporu s judikaturou NSS. V důsledku toho došlo nejen k vadám řízení, ale i k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že je přesvědčen, že správní orgány postupovaly tak, aby někomu byla vyměřena daňová povinnost v co možná nejvyšší míře, a to bez ohledu na to, zda pro vyměření byly dány zákonné důvody, či zda měla být vyměřena daň jinému subjektu.
5. Ve *druhém žalobním bodě* namítal, že daňová kontrola nebyla zahájena s osobou oprávněnou za něj jednat, tedy v rozporu s § 87 daňového řádu. Daňová kontrola tak probíhala bez jeho účasti, proto nezákonně. Jelikož daňová kontrola nebyla řádně zahájena, došlo k prekluzi nároku žalovaného na základě § 148 odst. 1 daňového řádu, neboť tříletá prekluzivní lhůta počala běžet 25. 10. 2013, a daň tak již nemůže být za zdaňovací období stanovena. Dodal, že na tuto skutečnost upozorňoval již ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2016 k výsledkům daňové kontroly u DPH za zdaňovací období srpen 2013 (dále jen „vyjádření srpen“) a v projednávaném případě ji uvedl v odvolání, kde též uvedl, že podpis na Plné moci není podpisem D. S. (*pozn. soudu: jednatele žalobce v době podpisu Plné moci*). Namítal, že jeho zastoupení M. K. tedy vůbec nevzniklo a otázka pravosti Plné moci a jeho účasti při daňové kontrole je natolik zásadní, že v průběhu daňového řízení mělo dojít k jejímu přezkoumatelnému vyjasnění. K tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 Afs 21/2011-86 a ze dne 21. 10. 2009, č. j. 1 Afs 59/2009-113, týkající se posuzování pravosti podpisů na plné moci a jejího falšování. Také Generální finanční ředitelství ve svém rozhodnutí ze dne 7. 9. 2018, č. j. 68995/18/7100-20117-010212 (dále jen „rozhodnutí GFŘ“), vydaném v řízení vedeném s žalobcem ve skutkově shodné věci, avšak za zdaňovací období srpen 2013, uvedlo, že pravost podpisu na Plné moci je významná. Ani správce daně, ani žalovaný se však nevypořádali s jeho tvrzeními a důkazy, zejména důkazem znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Nejen že tyto důkazy nebyly provedeny, navíc odůvodnění, proč nebyly provedeny, je nepřezkoumatelné a v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s judikaturou NSS i názorem Generálního finančního ředitelství. K argumentaci žalovaného, že žalovaný není povinen za daňový subjekt vyhledávat důkazní prostředky a že si mohl žalobce obstarat uvedený znalecký posudek sám, konstatoval, že je již z jeho názvu zjevné, že je v likvidaci, a nemá tedy na obstarávání důkazních prostředků finance. Nebyl ani vyzván k tomu, aby tyto důkazní prostředky obstaral sám. V průběhu správního řízení tedy došlo k zásadním vadám, když žalovaný postupoval v rozporu s § 92 a § 8 daňového řádu a neprovedl jím navržené důkazy. Nebyl tak dostatečně zjištěn skutkový stav věci a tento postup založil také nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu odkázal na komentářovou literaturu k dané problematice, jakož i na nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07.
6. Poukázal také na vnitřní rozpornost žalobou napadeného rozhodnutí, v němž na jednu stranu žalovaný uvedl, že správce daně neměl důvod o pravosti Plné moci pochybovat a byl povinen podle ní postupovat, zároveň je však prokázáno, že již od 15. 11. 2016 disponoval správce daně čestným prohlášením M. K. a vyjádřením žalobce, že Plná moc

nebyla podepsána D. S. Správce daně tedy měl závažné důvody pochybovat o tom, zda bylo daňové řízení zahájeno zákonným způsobem, pochybnosti však nijak nevyvrátil, neprovedl patřičné dokazování, nezjistil úplný skutkový stav. Správce daně proto vydal nezákonný platební výměr, který žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezhojil. Dále vysvětlil, že výpovědí D. S. nedokazoval nedostatek dobré víry správce daně, nýbrž skutečnost, že nikdy neudělil zmocnění osobě, s níž správce daně zahájil a provedl daňovou kontrolu. Zdání, že se správcem daně jednala osoba oprávněná jej zastupovat, není rozhodující a nemůže převážet nad skutečností, že ke vzniku tohoto oprávnění nikdy nedošlo. Pokud správce daně nemá žádný mechanismus, který by mu umožnil ověřit, že opravdu jedná se zástupcem daňového subjektu, nemůže mu být přičítána dobrá víra za to, že si myslí, že jedná s oprávněnou osobou, natož aby skutečnost, že si správce daně ani neověřil, s kým jedná, byla přičítána k tíži žalobce.

7. Ve *třetím žalobním bodě* namítal neexistenci obchodních případů, na jejichž základě byla vyměřena daň. Konstatoval, že již ve vyjádření k výsledkům daňové kontroly a v odvolání poukazoval na skutečnost, že obchodní případy, zejména přijímání a poskytování plnění různým subjektům, zejména pak 1) Sport Limited s.r.o., 2) Turturea s.r.o., 3) Impex Europe s.r.o., 4) Indo Euro Logistics s.r.o., 5) Marketing Invest s.r.o., 6) Domum Finance s.r.o. a 7) GUTEPE s.r.o., mu nepatří a nikdy nebyly uzavřeny jeho jménem. Připomněl, že tato tvrzení podpořil i důkazem trestního oznámení ze dne 13. 7. 2015 (dále též jen „trestní oznámení“) ohledně zneužití datové schránky. Dodal, že v odvolání uvedl, že jeho jménem nebyla uzavřena žádná správcem daně zmiňovaná smlouva o činnosti související s reklamou (případně pronájmem reklamních panelů) a daňové přiznání tak nemohlo reflektovat skutečný stav jeho obchodních vztahů. Svědek D. S. navíc ve své výpovědi upozornil, že žádný z podpisů na předmětných smlouvách není jeho. Dodal, že i v tomto případě navrhoval provést znalecké zkoumání pravosti podpisů, avšak ani zde neuspěl. Dále uvedl, že nemůže přinést přímý důkaz o neexistenci těchto obchodních případů, jelikož prokázání neexistence nějaké skutečnosti je z hlediska formální logiky nemožné, avšak zdůraznil, že se žalovaný měl namítanou neexistencí obchodních případů blíže zabývat a na základě dokazování, tvrzených skutečností a předložených nepřímých důkazů zjistit skutkový stav věci. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však žalovaný sám připustil, že nezjistil úplně skutkový stav, když uvedl, že: *„pokud tedy odvolatel zpochybňuje, že smlouvy nebyly uzavřeny jeho jménem, a i svědek D. S. tvrdí, že předmětné dokumenty nepodepsal (viz odst. [20]), není odvolacímu orgánu jasné, na základě jakých skutečností by výše uvedené společnosti zasílaly finanční prostředky na bankovní účet odvolatele (...).“* Žalovaný též rezignoval na vypořádání argumentu, že na smlouvách se shora uvedenými subjekty není podpis osoby oprávněné za žalobce jednat. Žalovaný tak ani u prokazování existence obchodních případů nepostupoval v souladu se zákonem a vydal rozhodnutí bez zjištění úplného skutkového stavu dle § 92 odst. 2 daňového řádu. Dále upozornil na to, že dle judikatury NSS samotná smlouva a daňový doklad nemusí samy o sobě prokazovat fyzické uskutečnění zdanitelného plnění. Tak tomu není ani v tomto případě. Dodal, že předpokládá, že se v daném případě jedná o fiktivní konstrukt třetích osob, které nebyly oprávněny za něj jednat. Žalovaný měl rovněž dle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu prokázat skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti a dle § 8 odst. 3 daňového řádu vycházet ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2007, č. j. 1 Afs 73/2004-89 uvedl, že jelikož předložil žalovanému i správci daně podané trestní oznámení ohledně zneužití své daňové

schránky a namítal neexistenci sporných obchodních případů, byl žalovaný povinen se existencí těchto plnění blíže zabývat a rozkrýt skutečný stav věci.

8. Dále namítal, že žalovaný stejně jako správce daně dále vycházel z výpovědí jednatelů jeho údajných dodavatelů T. M. za společnosti Marketing Invest s.r.o. a Impex Europe s.r.o. a T. K. za společnost Indo Euro Logistics s.r.o. Výpovědi těchto svědků jsou nehodnověrné a oba svědkové vypovídají ve vzájemné shodě a velmi pravděpodobně po předchozí dohodě tak, aby zakryli své jednání. Výpovědi přitom nepřímě prokazují, že k tvrzeným obchodním případům opravdu nedošlo, jinak by si je svědci alespoň z části pamatovali. Vyslovil podezření, že svědci mohli být v minulosti či současnosti trestně stíháni, a to možná právě v souvislosti s podobnými skutky. Jedná se však o skutečnosti, které sám nemůže zjistit a předložit k důkazu, proto navrhl, aby tyto skutečnosti prověřil soud. Dodal, že žalovaný uvedené svědecké výpovědi hodnotil pouze ve svůj prospěch a doplněním dokazování se odmítl zabývat s tím, že to jeho názor nezvrátí.
9. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i platební výměr, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k *prvnímu žalobnímu bodu* konstatoval, že kvalita argumentace v něm obsažené předjímá kvalitu samotného rozhodnutí soudu, tedy že míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí. On sám, stejně jako soud, nemůže předjímát, co bylo obsahem obecných námitek žalobce. Nemůže tak poskytnout konkrétní vyjádření vůči obecným námitkám žalobce. Uvedl proto pouze, že jak rozhodnutí správce daně, tak žalobou napadené rozhodnutí obsahují dostatečné a řádné odůvodnění v souladu s právními předpisy. Dále konstatoval, že žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60 není pro projednávaný případ přílehlavý, neboť v projednávaném případě nebyla daň vyměřena z důvodu účasti žalobce v podvodném řetězci. K naplnění další žalobcem citované judikatury došlo. Uzavřel, že s žalobcem uváděnými obecnými námitkami nesouhlasí.
11. Ke *druhému žalobnímu bodu* uvedl, že správce daně jednal v průběhu daňového řízení s M. K., a to na základě Plné moci. Plnou mocí byla M. K. žalobcem zmocněna mj. k zastupování ve všech záležitostech a jednáních před úřady a orgány státní správy. Plná moc byla podepsána jednatelem žalobce D. S. a byl na ní rovněž otisk razítka žalobce. Po doručení plné moci M. K. u správce daně začala za žalobce podávat daňová přiznání právě M. K., žádná jiná daňová přiznání za předmětné zdaňovací období nebyla ze strany žalobce ani ze strany dříve zmocněné osoby podávána. V průběhu postupu k odstranění pochybností a následně i daňové kontroly předkládala M. K. správci daně veškeré doklady a písemnosti, potvrzovala jejich shodu s originálem a nikdy nezpochybnila pravost těchto dokladů a písemností. I z toho důvodu, že M. K. při sepisování protokolů před správcem daně vždy prohlásila, že je na základě plné moci oprávněna jednat za žalobce, nevznikly správci daně pochybnosti o pravosti předložené Plné moci.
12. Dále poukázal na skutečnost, že čestné prohlášení M. K. ze dne 20. 5. 2015, bylo správci daně doručeno až dne 15. 11. 2016, tedy po více než roce ode dne, kdy bylo učiněno. Dne 15. 11. 2016 bylo správci daně doloženo také oznámení podle § 158 odst. 1 trestního řádu o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestného činu doručené Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze dne 13. 7. 2015, ze kterého je zřejmé, že čestné prohlášení M. K. musel mít žalobce ve své dispozici nejpozději dne 13. 7. 2015, přesto správce daně neevidoval bezprostředně po tomto datu žádnou písemnost žalobce, která by Plnou moc zrušila. Plná moc tak platila až do doby oznámení nového zástupce Ing. N., která je

evidována až ode dne 27. 1. 2016. Zopakoval, že správce daně jednal v dobré víře, že jedná s oprávněnou osobou, neměl důvod o pravosti Plné moci pochybovat, a to jak z jejího obsahu, tak i z následného jednání žalobce a M. K., a byl tak povinen podle Plné moci postupovat. Prekluzivní lhůta tedy neuplynula.

13. Žalobcem uváděný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 Afs 21/2011-86 označil za nepřiléhavý. K žalobcem uváděnému rozhodnutí GFŘ uvedl, že žalobcem citovaná pasáž byla cíleně vytržena z kontextu. Z rozhodnutí GFŘ totiž vyplývá, že je nutné navrhovaný důkaz vypořádat, a to buď jeho provedením, nebo jasným odůvodněním, proč nebude proveden. Za účelové označil také námitky žalobce, že se správní orgány nevypořádaly s jeho tvrzeními a jím navrhovanými důkazy, zejména se znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. K tomu uvedl, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, co jej vedlo k rozhodnutí, vypořádal se v něm se všemi tvrzeními i navrženými důkazy. Dále zopakoval, že žalobce si byl od 13. 7. 2015 vědom toho, kdo za něj jedná, měl tedy téměř tři roky na to, aby si obstaral písmoznalecký posudek, týkající se podpisu na Plné moci. Dodal, že dovětek „v likvidaci“ obecně neoznačuje, že by společnost neměla dostatek finančních prostředků.
14. Odmítl tvrzenou vnitřní rozpornost žalobou napadeného rozhodnutí a zopakoval, že čestné prohlášení M. K. se do sféry vlivu správce daně dostalo po více než po roce od toho, kdy jej musel mít žalobce k dispozici. Žalobce s předložením tohoto důkazního prostředku vyčkával a předložil jej až 15. 11. 2016 a poukazoval přitom na § 148 odst. 1 daňového řádu. Žalobce si musel být vědom, že v době předložení čestného prohlášení M. K. lhůta stanovená § 148 odst. 1 daňového řádu počala pro zdaňovací období běžet dne 25. 10. 2013 a končila dne 25. 10. 2016. Musel si tedy být vědom, že pokud by u něj nebyla zahájena daňová kontrola, tak by lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu za zdaňovací období uplynula 25. 10. 2016 a správce daně by již nemohl zahájit daňovou kontrolu s oprávněnou osobou. Žalobce věděl, že u něj probíhá daňová kontrola, a to nejpozději od data 13. 7. 2015. Dále uvedl, že vytýkat správci daně, že se nezeptal na to, od které osoby dostává M. K. pokyny, je nesmyslné, neboť správce daně neměl pochybnosti o pravosti podpisu na Plné moci. Dodal, že nemůže být přičítáno k tíži správci daně, že jednatelka žalobce „zapůjčila“ společnost žalobce svému rodinnému příslušníkovi a následně se snaží zbavit odpovědnosti za toto jednání. Uzavřel, že jednání žalobce lze považovat za účelové.
15. Ke *třetímu žalobnímu bodu* uvedl, že svědecká výpověď T. M. nebyla správcem daně hodnocena jako důkaz přijetí fakturovaných plnění od dodavatelů Marketing Invest s.r.o. a Impex Europe s.r.o., a svědeckou výpověď T. K. nebyl potvrzen předmět a rozsah zdanitelných plnění dle žalobcem předložených daňových dokladů, žádné jiné závěry z těchto výpovědí správce daně neučinil. Zopakoval, že plnění z předmětných obchodních případů byla zahrnuta v daňovém přiznání žalobce. Žádné jiné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období nebylo ze strany žalobce podáno. Odmítl, že by z žalobcem citované pasáže žalobou napadeného rozhodnutí vyplývalo, že nezjistil úplně skutkový stav. Pouze v ní konstatoval, že je zarážející, že pokud obchodní případy neexistovaly, tak jak tvrdí žalobce, proč společnosti hradily na účet žalobce nemalé finanční prostředky. Zopakoval též, že jednatelka žalobce svým jednáním umožnila, aby její rodinný příslušník uskutečnil jménem žalobce předmětné obchodní případy, a proto nelze souhlasit s tím, že žalobci obchodní případy nenáleží. Nejenže byly na žalobce a jménem žalobce vystavovány daňové doklady, žalobce navíc svým jednáním umožnil, aby tyto daňové doklady byly zahrnuty do jeho evidence pro daňové účely a následně do daňového přiznání, které bylo

předloženo správci daně. Žalobce nepředložil jakýkoliv důkazní prostředek svědčící o tom, že by se jednalo o fiktivní transakce, naopak sama jednatelka žalobce uvedla ve svém vyjádření, že s ohledem na rodinné poměry a vztahy svolila k tomu, aby společnost žalobce obchodně využíval V. H. Jednatelce žalobce tedy muselo být zřejmé, že V. H. jménem žalobce nějakou činnost uskutečňuje, navíc s jejím souhlasem. Dodal, že se § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu nevztahuje na projednávaný případ. K tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05.

16. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž nad rámec žalobní argumentace uvedl, že žalobní argumentace byla dostatečně konkrétní. K tvrzení žalovaného, že cíleně opomenul část rozhodnutí GŘ konstatoval, že žalovaným doplněné citace tohoto rozhodnutí nic nemění. Z kontextu rozhodnutí GŘ je zřejmé, že pro posouzení věci je podstatné zjištění, zda je podpis D. S. na Plné moci pravý, a zda tak byl v daňovém řízení zastupován, či nikoli. Jakkoli se žalovaný snažil banalizovat rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 1 Afs 59/2009-113, jeho závěry jsou zřejmé – k neplatnosti plné moci dojde na základě jejího zfalšování třetí stranou. Dále odmítl argument žalovaného ohledně nadbytečnosti důkazů, resp. ohledně sdělení správce daně žalobci, které důkazy budou provedeny a které ne. Právě taková komunikace je totiž zákonem vyžadována. Nesouhlasil ani s tím, že by předkládal dokumenty z časového hlediska účelově. Jelikož správní orgány pravost podpisu nezkoumaly ani po 25. 11. 2016, není zřejmé, zda by dřívější předložení důkazního prostředku mělo na řádné zahájení daňové kontroly vliv. Pravostí podpisu se totiž správce daně začal zabývat až v létě 2018, a to po opakovaném upozornění a nařízení přezkumu v řízení o žalobě, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného v obdobné věci, jen za jiné zdaňovací období (měsíc srpen 2013). Dodal, že skutečnost, že byly podstatná zjištění a skutečnosti prověřovány a s ním komunikovány až v době, kdy nastala prekluze, je vnitřním pochybením správce daně a systému, které nelze přičítat k tíži žalobce.

V. Posouzení věci Městským soudem

18. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl důkazy, neboť jsou z větší části součástí spisového materiálu žalovaného, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází. Žalobcem navrhované důkazy, které součástí spisového materiálu žalovaného nejsou (znalecký posudek z oboru písmoznalectví a dožádání informací o pověsti T. M. a T. K.), soud neprovedl, neboť by na posouzení věci nemohly ničeho změnit.
19. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podstatou sporu je posouzení otázky, zda byla daň vyměřená žalobci za zdaňovací období stanovena v souladu se zákonem či nikoli.
21. Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:
22. Ze spisového materiálu vyplynulo, že M. K. v průběhu daňového řízení opakovaně uváděla, že za žalobce jedná na základě plné moci (a to při místních šetřeních dne 9. 1. 2014, 6. 2. 2014, 13. 3. 2014, v protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 16. 10. 2014,

při místním šetření téhož dne, při výsleších svědků dne 16. 6. 2015) a správci daně jménem žalobce předkládala písemnosti (smlouvy, faktury, bankovní výpisy z účtů žalobce), potvrdila jejich shodu s originálem a nikdy nezpochybnila pravost těchto dokladů a písemností.

23. Z Plné moci vyplývá, že jí byla M. K. tehdejším jednatelem žalobce D. S. zmocněna mj. k zastupování žalobce ve všech záležitostech a jednáních před úřady a orgány státní správy. V plné moci je dále uvedeno, že toto zmocnění se vztahuje také k úkonům (podpisu na všech přiznáních, vyúčtování a korespondenci) na Finančním úřadě pro Prahu 8 a že se zároveň ukončují veškeré plné moci pro paní L. K. – Š. Plná moc je podepsána D. S. a je na ní rovněž otisk razítka žalobce.
24. Dle protokolu o výsledku svědka D. S. (jednatele žalobce v období od 30. 9. 2009 do 30. 9. 2013) ze dne 26. 6. 2018, č. j. 5634740/18/2008-60564-107573 D. S. vypověděl, že podpis na Plné moci není jeho, podepsat ji nemohl a má dojem, že měl jiné razítko. Dále vypověděl, že M. K. neznal, neviděl ani s ní nemluvil.
25. V čestném prohlášení M. K. M. K. mimo jiné uvedla, že veškerá zpracování a zaúčtování účetních dokladů, jakož i jiné účetní úkony a dále podávání veškerých daňových přiznání činila výlučně na základě pokynů V. H., který vůči ní vystupoval jako osoba oprávněná za společnost jednat. S jednatelkou žalobce M. S. nebyla v kontaktu, osobně jí není známa. Od jednatelky nikdy nepřijala žádné účetní doklady, ani pokyn pro zpracování a vedení účetnictví. Rovněž nikdy nebyla v žádném kontaktu s bývalým jednatelem žalobce D. S., osobně jí není znám, ani od něj nepřijala nikdy žádné pokyny týkající se společnosti, jejího účetnictví či daňových přiznání.
26. V trestním oznámení (podaném M. S. dne 13. 7. 2015) je mimo jiné uvedeno, že žalobce k obchodní činnosti neužívala, sama se obchodní činnosti nevěnovala, nečinila za žalobce žádné úkony. Dále je zde uvedeno, že účetní M. K. vedla pro žalobce účetnictví a vzhledem k jejím znalostem věci ji též pověřila zastupováním v daňovém řízení vedeném správcem daně. Dále M. S. uvedla, že o daňové kontrole se dozvěděla od M. K., účetní žalobce, již v květnu 2015. Dále M. S. též uvedla, že ji požádal manžel její sestry, V. H., zda by nemohl společnost žalobce obchodně využívat, a ona s ohledem na rodinné poměry svolila.
27. Soud o žalobě uvažil takto:
28. V první řadě soud uvádí, že skutkově totožnou věc totožného žalobce a žalovaného, která se týkala pouze jiného zdaňovacího období (srpen 2013) a žalobce v ní argumentoval téměř shodně jako v nyní projednávaném případě, řešil ve věci sp. zn. 11 Af 9/2018, v níž rozhodl rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 11 Af 9/2018-126, jímž žalobu v dané věci zamítl. Tento rozsudek následně potvrdil NSS rozsudkem ze dne 13. 10. 2021, č. j. 4 Afs 104/2021-44 (dále jen „rozsudek 4 Afs 104/2021-44“). Soud se shoduje s názorem vysloveným v těchto rozsudcích a neshledává důvod se od něj odklánět.
29. Soud nevešel na argumentaci obsaženou v *prvním žalobním bodě*, v němž žalobce namítal porušení § 1 odst. 2, § 87 a § 92 odst. 2 daňového řádu a rozpor postupu správních orgánů s judikaturou NSS. Soud přisvědčil žalovanému, že námitky tohoto žalobního bodu byly natolik obecné, že na ně nelze než reagovat pouze stejnou měrou obecnosti. Pokud se týká konkrétní žalobní argumentace ohledně žalobcem navrhovaných důkazů, soud se jí zabývá v rámci posouzení ostatních žalobních bodů.
30. Soud shledal nedůvodným také *druhý žalobní bod*, v němž žalobce namítal, že správce daně zahájil a vedl daňové řízení s osobou (M. K.), kterou k takovému jednání žalobce nezmocnil, neboť jí předkládaná Plná moc nebyla podepsána tehdejším jednatelem (D. S.).

K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že po prostudování spisového materiálu souhlasí se závěrem žalovaného, že z obsahu Plné moci, jakož i následného jednání zmocněnce (faktické zastupování žalobce, předkládání dokumentů za žalobce apod.) a zejména žalobce (nepodávání jiných daňových přiznání žalobcem) před správcem daně nemohly správci daně vzniknout pochybnosti ohledně toho, že jedná s oprávněnou osobou. M. K. byla na základě Plné moci zmocněncem žalobce podle § 27 odst. 1 daňového řádu, přičemž od okamžiku jejího uplatnění u správce daně v souladu s § 27 odst. 2 byla Plná moc vůči správci daně účinná. Správce daně tudíž nepochybil a postupoval správně, když při zahájení daňové kontroly vycházel ze skutečnosti, že žalobce zastupuje M. K. na základě Plné moci. K totožnému závěru ostatně došel NSS v rozsudku 4 Afs 104/2021-44.

31. K žalobcově argumentaci čestným prohlášením M. K., trestním oznámením, a výsledkem tehdejšího jednatele žalobce, D. S., jimiž dokazoval, že M. K. nebyla osobou oprávněnou za něj jednat, soud uvádí následující. Ze spisového materiálu vyplynulo, že čestné prohlášení M. K. a trestní oznámení a trestní oznámení bylo správci daně doručeno až dne 15. 11. 2016, tedy s odstupem jednoho roku a čtyř měsíců ode dne podání trestního oznámení, a teprve poté, co uplynula původní tříletá lhůta pro stanovení daně z přidané hodnoty za kontrolované zdaňovací období, když lhůta dle § 148 odst. 1 daňového řádu začala za zdaňovací období běžet dne 25. 10. 2013 a pokud by nebyla zahájena daňová kontrola, tato lhůta by uplynula dnem 25. 10. 2016. Soud přitom považuje za podstatné, že z trestního oznámení vyplývá, že žalobce věděl právě od M. K., že u něj probíhá daňová kontrola, nejpozději ode dne 13. 7. 2015 (tj. ode dne podání trestního oznámení, v němž nadto jednatelka žalobce M. S. uváděla, že o daňové kontrole ví od M. K. od května 2015), avšak proti zastupování M. K. se ohradil až poté, co uplynula uvedená lhůta pro stanovení daně (pokud by nebyla zahájena daňová kontrola). Jak dále vyplynulo ze správního spisu, plná moc pro Ing. N. (nového zástupce žalobce) byla u správce daně uplatněna dne 27. 1. 2016, a i přesto bylo čestné prohlášení M. K. předloženo až 15. 11. 2016. Soud proto hodnotí jednání žalobce spočívající v následném zpochybňování Plné moci jako ryze účelové s cílem zvrátit závěry daňové kontroly a následné vyměření daně, a to i s ohledem na to, že sama jednatelka žalobce v trestním oznámení uvedla, že M. K. vedla pro žalobce účetnictví a že ji vzhledem k jejím znalostem věci pověřila zastupováním v daňovém řízení vedeném finančním úřadem. Rovněž pak není obvyklé, aby osoba, u které žalobce tvrdí, že jí neudělil plnou moc, disponovala výpisy jeho bankovních účtů a ty předkládala správci daně, což M. K. činila (jak vyplývá ze spisového materiálu).
32. Soud pro úplnost považuje za nezbytné uvést, že i kdyby bylo skutečně pravdivé tvrzení žalobce, že za něj M. K. nebyla oprávněna na základě Plné moci jednat, jednalo by se dle názoru soudu (s ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti) o zneužití práva popsané rozsudkem NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 8 As 289/2017-44: „*V případě, že není možné jednání (udělení plné moci společnosti FLEET Control, s.r.o.) stěžovatele syna považovat za jednání stěžovatele, je toto jeho jednání pouze a jen jednání zavazující stěžovatelova syna, který se při svém jednání zřejmě dopustil omylu v předmětu oprávnění, které udělil. Je nepřijatelný názor krajského soudu, dle kterého v případě zdánlivě standardního postupu a standardně vypadající plné moci by neoprávněné jednání za jiného mohlo zavazovat někoho jiného než osobu jednající. To by vedlo k absurdním závěrům, neboť by údajného zmocnitele zavazovalo jakékoliv jednání třetí osoby, která by správnímu orgánu předložila falešnou plnou moc, pokud by správní orgán sám nepojal podezření, že na plné moci není ve skutečnosti podpis zmocnitele, ale jiné osoby. Ačkoliv si je soud vědom, že nelze klást k tíži správnímu orgánu, že vadu plné moci nezjistil (což by se mohlo za určitých okolností promítnout například do výroku o náhradě nákladů soudního řízení), nelze rezignovat na ochranu práv účastníků řízení, za něž bylo*

neoprávněně jednáno. [...] Z tohoto zdánlivě kategorického názoru je však nutné učinit výjimku spočívající ve snaze o zneužití práva, které by však mělo povětšinou povahu pozdějšího konkludentního schválení jednání zástupce, který překročil zástupčí oprávnění. Jak bude rozebráno dále, mohlo by se jednat zejména o situace, kdy by údajný zmocnitel věděl nebo musel vědět o tom, že někdo jiný podepsal plnou moc jeho jménem a přesto by ponechával správní orgán v domněnku, že se jedná o jeho podpis.“ (zvýraznění doplněno zdejšími soudem).

33. Nelze proto přisvědčit žalobní námitce, že došlo k prekluzi nároku správce daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu, kdy tříletá prekluzivní lhůta počala běžet 25. 10. 2013, a daň tak již nemohla být stanovena. Zahájením daňové kontroly dne 16. 10. 2014 totiž podle § 148 odst. 3 daňového řádu počala běžet nová tříletá prekluzivní lhůta, která by uplynula dne 16. 10. 2017. V posledních 12 měsících před uplynutím této lhůty však správce daně dne 22. 3. 2017 doručil žalobci platební výměr, tj. oznámil mu rozhodnutí o stanovení daně, a lhůta pro stanovení daně se tak podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu prodloužila o 1 rok a uplynula až dne 16. 10. 2018.
34. Soud uzavírá, že nebyl důvod k tomu, aby se správní orgány zabývaly oprávněním M. K. jednat za žalobce, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by k takovému jednání nebyla oprávněna. Poukaz žalobce na § 92 daňového řádu a k němu se vážící judikaturu NSS je proto nepřiléhavý. Tento závěr potvrdil také NSS v rozsudku 4 Afs 104/2021-44.
35. Na uvedeném závěru by nic nezměnilo ani vypracování znaleckého posudku v oboru písmoznalectví ohledně pravosti podpisu na Plné moci. Jak správně uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (viz bod 47 žalobou napadeného rozhodnutí), takový znalecký posudek by mohl osvědčit pouze pravosti či nepravost podpisu na Plné moci, nemohl by však vyvrátit dobrou víru správce daně, že jednal v daňovém řízení s oprávněnou osobou. Právě tato dobrá víra je rozhodující, jak je uvedeno výše. K žalobcem odkazovanému rozhodnutí GFŘ soud konstatuje, že v něm GFŘ skutečně uvedlo, že pravost podpisu na Plné moci je významná, a to: „*pro posouzení toho, zda byl daňový subjekt v daňovém řízení paní K. zastupován*“ (viz str. 4 rozhodnutí GFŘ), z jeho kontextu však nevyplývá, že by bylo shledáno pochybení žalovaného spočívající v tom, že neprovedl důkaz ohledně pravosti podpisu, nýbrž v tom, že jej žalovaný ve věci přezkoumávané Generálním finančním ředitelstvím neprovedl a nikterak nezduvodnil jeho neprovedení. Toto pochybení žalovaný odstranil, což je zjevné již z dalšího vývoje řízení, v němž bylo rozhodnutí GFŘ vydáno, který je soudu znám z rozhodovací činnosti v již zmiňované věci 11 Af 9/2018 (v rozsudku 11 Af 9/2018-126 je k tomuto vývoji uvedeno: „*Generální finanční ředitelství posléze svým rozhodnutím ze dne 7. 9. 2018 nařídilo přezkum napadeného rozhodnutí, a to z důvodu procesní vady spočívající v nevyslechnutí svědka pana Stránského (resp. ani neodůvodnění proč svědek nebyl vyslechnut). Odvolací finanční ředitelství (žalovaný) následně provedlo přezkumné řízení a dospělo k závěru, že vada neměla vliv na výrok žalobou napadeného rozhodnutí, a proto rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019, č. j. 16331/19/5300-22443-702189, dle ustanovení § 123 odst. 5 daňového řádu přezkumné řízení zastavilo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém Generální finanční ředitelství rozhodlo rozhodnutím ze dne 31. 10. 2019, č. j. 81409/19/7100-20117-010212, a to tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení se potvrzuje.*“). V nyní projednávaném případě však žalovaný v bodě 47 žalobou napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil a dostatečně odůvodnil, proč důkaz znaleckým posudkem v oboru písmoznalectví neprovedl.
36. Žalobou napadeného rozhodnutí je tedy přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud se týká námitky, že žalobce neměl dostatečné prostředky

k obstarání tohoto důkazu z vlastních zdrojů a že k jeho obstarání nebyl žalovaným vyzván, soud považuje za vhodné připomenout, že daňové řízení je postaveno na povinnosti daňového subjektu prokázat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107). Bylo tedy na žalobci, aby prokázal svá tvrzení, že je v likvidaci na této skutečnosti nic nemění.

37. Soud nevěšel ani na argumentaci *třetího žalobního bodu*, v němž žalobce namítal neexistenci obchodních případů, na jejichž základě mu byla vyměřena daň. V projednávaném případě správci daně vznikly v průběhu daňového řízení pochybnosti o oprávněnosti nároku na odpočet daně uplatněného na základě daňových dokladů, na kterých byly jako dodavatelé uvedeny společnosti Marketing Invest s.r.o., Impex Europe s.r.o. a Indo Euro Logistics s.r.o. Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH vzniká plátcí nárok na odpočet daně na vstupu jen při splnění hmotněprávních podmínek, kterými je skutečné přijetí zdanitelného plnění od jiného plátce a použití tohoto plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Splnění podmínek nároku na odpočet prokazuje daňový subjekt (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 24. 1. 2008, č. j. 7 Afs 112/2007-40 a ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79). Správce daně dospěl ve zprávě o daňové kontrole k závěru, že žalobce neodstranil pochybnosti o přijetí deklarovaného zdanitelného plnění od dodavatelů Marketing Invest s.r.o., Impex Europe s.r.o. a Indo Euro Logistics s.r.o. ve tvrzeném předmětu a rozsahu a nesplnil tak podmínky pro vznik a uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s § 72 a 73 zákona o DPH. Žalobce v žalobě namítal, že mu uvedené obchodní případy vůbec nenáleží a že svědecké výpovědi dodavatelů žalobce potvrdily, že k tvrzeným obchodním případům ve skutečnosti nedošlo, přičemž se současně ohradil proti hodnocení těchto svědeckých výpovědí správcem daně. Soud k tomu s ohledem na shora uvedené zdůrazňuje, že žalobce zcela opominul, že těmito námitkami nemůže nikterak zpochybnit uvedené závěry správce daně, že neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně. Uvedený závěr správce daně pak nemůže zpochybnit ani žalobcem navrhovaný důkaz dožádáním informací o pověsti vyslýchaných osob.
38. Soud považuje v projednávaném případě za stěžejní, že v čestném prohlášení M. K. bylo mj. uvedeno, že M. K. žalobci v uvedeném období jako účetní zpracovávala účetnictví a podávala také daňové přiznání, veškerá zpracování a zaúčtování účetních dokladů, jakož i jiné účetní úkony, a dále podávání veškerých daňových přiznání činila výlučně na základě pokynů V. H., který vůči ní vystupoval jako osoba oprávněná za žalobce jednat. Jak již bylo konstatováno výše, sama jednatelka žalobce v trestním oznámení uvedla, že s ohledem na rodinné vztahy svolila, aby společnost žalobce využíval právě V. H. Dále uvedla, že se obchodní činnosti žalobce nevěnovala, nečinila za žalobce žádné úkony, nedisponovala přihlašovacími údaji do datové schránky žalobce ani nevykonávala žádné účetní činnosti, nepodávala daňová přiznání, nepřebírala korespondenci určenou žalobci a neměla ani přístup k účetnictví žalobce. Soud souhlasí s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí konstatoval, že není zcela standardní, aby statutární orgán „zapůjčil“ obchodní společnost bytí svému rodinnému příbuznému z důvodu, že sám teď obchodní činnost ve společnosti nevykonává (viz bod 58 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud má tedy za to, že to byla sama jednatelka žalobce, která svým jednáním umožnila, aby na žalobce a jménem žalobce byly vystavovány daňové doklady (faktury) a aby tyto daňové doklady byly zahrnuty do jeho evidence pro daňové účely a následně do daňového přiznání, které bylo předloženo správci daně. Jednatelka žalobce tak v rozhodném období zcela ignorovala jakoukoliv kontrolu obchodní činnosti žalobce a jeho daňových povinností, a tedy se nemůže nyní zbavit odpovědnosti tvrzením, že obchodní případy žalobci nenáleží. Soud zdůrazňuje, že

správce daně při daňové kontrole za zdaňovací období vycházel z daňového přiznání podaného M. K., žádné jiné daňové přiznání žalobcem podáno nebylo. Jak upozornil žalovaný ve svém vyjádření, nebylo tedy podáno takové daňové přiznání, ze kterého by vyplývalo tvrzení žalobce, že žádná plnění neuskutečnil, a které by u správce daně mohlo vyvolat pochybnosti o oprávněnosti daňového přiznání podaného M. K., neboť by s ním bylo v rozporu.

39. Nelze ani tvrdit, že by žalovaný (popř. správce daně) rezignoval na tvrzení žalobce, že žalobcem nebyly uzavřeny smlouvy se správcem daně zmiňovanými subjekty (resp. že na smlouvách není podpis oprávněné osoby). Správce daně se totiž uvedeným tvrzením zabýval na str. 25 a 26 zprávy o daňové kontrole, žalovaný pak na odvolací námitku, že jménem subjektu nebyla uzavřena žádná správcem daně zmiňovaná smlouva, reagoval zejména v bodech 30 až 36 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále soud uvádí, že úvahu žalovaného, uvedenou v bodě 35 žalobou napadeného rozhodnutí mj., kde žalovaný konstatoval, že v období od 9. 8. 2013 do 9. 11. 2013 byly zjištěny příchozí platby od společností SportLimited s.r.o., Turturea s.r.o. a DOMUM Finance s.r.o., (dle předložených daňových dokladů odběratelů žalobce), přičemž mu není jasné, na základě jakých skutečností by uvedené společnosti zasílaly finanční prostředky na účet žalobce, považuje za logickou a srozumitelnou a nemá na rozdíl od žalobce za to, že by žalovaný uvedeným konstatováním potvrdil, že nezjistil úplný skutkový stav. Soud přitom pro úplnost dále uvádí, že z ničeho nevyplývá, že by žalovaný v řízení postupoval s cílem vyměřit daň co nejvyšší a komukoliv, jak rovněž tvrdil v podané žalobě žalobce.
40. Žalobce dále poukazoval na důkazní břemeno správce daně dle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu, podle kterého *správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti*. V projednávaném případě však správce daně nezpochybňoval obsah žádného právního jednání žalobce či jiné skutečnosti ve smyslu citovaného ustanovení, soud tedy souhlasí s žalovaným, že důkazní břemeno správce daně dle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu na posuzovanou věc nedopadá.
41. Není pravdou, že by žalovaný rezignoval na vypořádání argumentu, že na smlouvách s uvedenými subjekty není podpis osoby oprávněné za žalobce jednat, tj. že podpis není tehdejšího jednatele D. S. Žalovaný se tímto argumentem zabýval v bodě 54 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že znalecký posudek ohledně pravosti podpisu D. S. na předmětných smlouvách a dokladech by mohl osvědčit pravost či nepravost podpisu, ovšem nemohl by zvrátit skutečnost, že žalobce (jednatelka) svým jednáním umožnil, aby byly jeho jménem uskutečněny předmětné transakce. A soud se s tímto názorem ztotožňuje. Proto soud také neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz zpracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k popření pravosti podpisu na smlouvách s uvedenými společnostmi, popř. souvisejících dokladech, neboť jeho provedení by vzhledem k závěrům uvedeným výše v tomto rozsudku nemohlo na posouzení věci ničeho změnit.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Na základě uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 25. listopadu 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu